

ת"פ 32615/02/14 - מדינת ישראל נגד משה שמואל

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 32615-02-14 מדינת ישראל נ' שמואל

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

משה שמואל

הנאשמים

גזר דין

הנאשם יליד 1950, אחריותו נקבעה על יסוד הודאתו, בעבירה שעניינה איומים.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בכך שביום 25/8/13 צעק על רעייתו, הגב' אמליה שמואל ואמר לה כי נמאס לו וכי יפגע בה ובמשפחתה ויתאבד.

טענות התביעה לעונש

התביעה מפנה לתסקיר שירות המבחן המציין תחת גורמי הסיכון כי הנאשם נעדר תעסוקה, אינו מוצא תוכן חיובי בחייו ומתקשה להציב לעצמו גבולות ביחסיו האישיים. עוד צוין בתסקיר כי העבירה הנוכחית משקפת התנהגות בעייתית בתחומי חיים אחרים של הנאשם.

עוד מציינת התביעה כי שירות המבחן אינו בא בהמלצה להעדר הרשעה, ולפיכך, מבקשת התביעה להרשיע את הנאשם ולהשית עליו צו של"צ ומאסר מותנה, כגורם הרתע הכרחי נוכח קביעת שירות המבחן בדבר סיכויים להישנות מעשים דומים בעתיד.

טענת ההגנה לעונש

בפתח טיעוניו לעונש מתייחס הסגור לקולת נסיבות העבירה ולרקע לביצועה, אשר במצב דברים אחר, לא היו מובילים לטעמו, להגשת כתב אישום.

כן מפנה הסנגור לכך שהנאשם הינו הגורם עליו תלויה פרנסת רעייתו ובנותיו, אשר שתיים מהן אינן מתפקדות.

במסגרת דבריו האחרונים סיפר הנאשם כי ביום האירוע היה שרוי במתח רב וחש כי "עדיף להתאבד מאשר לחיות כאן", ומשיצא את פתח הבית הזמינה רעייתו את המשטרה, נוכח חששה כי ישים קץ לחייו. בהמשך נעצר הנאשם בחשד לאיומים והוגש כתב אישום זה.

לדברי הנאשם, חלפו שנתיים מהמקרה ועודנו מתגורר בבית עם רעייתו ובנותיו.

דין וגזירת דין

בהתאם לתיקון מס' 113 לחוק העונשין, יש לגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לעיקרון ההלימה, לשם כך יש להתחשב בערך החברתי הנפגע, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

באשר לעבירת האיומים בה נקבעה אחריותו של הנאשם הערך המוגן הוא הזכות לשלום הציבור והזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

יפים לעניינינו הדברים שנקבעו ברע"פ 2038/04 לם נ' מד"י:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

בחינת הפגיעה בערך החברתי המוגן בעבירת האיומים מוביל למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית, שכן הנאשם איים בפגיעה בחיי המתלוננת ומשפחתה.

בחינת הפסיקה הנוהגת מלמדת כי מתחם הענישה במקרים דומים למקרה שבפני הושתו עונשין הנעים בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל.

שאלת ביטול הרשעתו של הנאשם בדין

הנאשם עתר לביטול הרשעתו בדין. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל נקבע כי הימנעות מהרשעה תיעשה בצמצום, בהצטבר שני גורמים: האחד, שסוג העבירה מאפשר "ויתור" על הרשעה, והשני, שיש בהרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בפסק הדין בעניין כתב, מנה בית המשפט מספר אמות מידה לקביעה, אם להימנע מהרשעתו של נאשם לצורך הבטחת שיקומו ובהם, בין היתר, השאלה אם לחובתו עבר מכביד, אם קיים סיכון כי יחזור ויחטא בפלילים; הנסיבות בהן ביצע את העבירה; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; יחסו של הנאשם לעבירה ומידת נכונותו להכיר בפסול במעשיו; והשפעותיה של ההרשעה על הנאשם.

ככלל נעשה שימוש באפשרות של ביטול הרשעה או הימנעות מהרשעה מקום בו קיים חוסר פרופורציה קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית הכללית כתוצאה מההרשעה (ראה: **רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל**).

במקרה שבפני, לא הובאה ראשית ראיה לפגיעה העלולה להיגרם בהרשעתו של הנאשם, ומשכך, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של איומים.

העונש המתאים לנאשם

במסגרת גזירת עונשו של הנאשם רשאי בית המשפט לתת משקל לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה מהן ניתן ללמוד מתסקיר שירות המבחן ומטיעוני הצדדים.

הנאשם בן 64 שנה נשוי ואב ל-3 בנות בוגרות. שתי הבנות הראשונות תאומות, אחת מהן סובלת מפיגור ומתגוררת שנים במסגרת דיור מוגן, והשניה מתגוררת בבית הוריה אך אינה עובדת. הבת הצעירה, גרה אף היא בבית הנאשם ורעייתו, עובדת ותפקודה מתואר כתקין.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד ויצא לעבוד לצורך סיוע בפרנסת משפחתו. בגיל 18 שנה התגייס לצה"ל ושירת בתפקידים שונים במשך 29 שנה. בגיל 47 שנה שוחרר הנאשם מצה"ל, מספר שנים עבד בחברת דלק, ומזה כ-15 שנה אינו עובד.

לאורך השנים ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי בתחום התעסוקה לצד יחסים משפחתיים מורכבים (במשפחת המוצא והן במשפחה שהקים), אשר לא אפרטם בשל צנעת הפרט, אך אציין כי מהתסקיר עולה תיאור של התנהגות לא פשוטה

של הנאשם בתחום הכלכלי וביחסיו מול משפחתו.

תחת גורמי הסיכוי מציין שירות המבחן את היותו של הנאשם נעדר עבר פלילי ודיווחה של רעייתו בדבר שיפור בהתנהלותו במסגרת הבית.

מנגד, תחת גורמי הסיכון מציין שירות המבחן כי הנאשם נעדר תעסוקה, ומתקשה למצוא תוכן חיובי בחייו ולהציב לעצמו גבולות ביחסיו (ראה בהרחבה בתסקיר, ולא אפרט בשל צנעת הפרט).

נוכח התרשמות שירות המבחן כי העבירה בה נקבעה אחריותו של הנאשם משקפת התנהגות בעייתית בתחומי חייו השונים ובהעדר פגיעה ספציפית בעתידו של הנאשם היה ויורשע, נעדר שירות המבחן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם וממליץ על מתן צו של"צ.

כאמור, הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בעבירה בה נקבעה אחריותו והביע חרטה על ביצועה.

נוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם והקשיים עימם הוא מתמודד ובשל הצורך בענישה מרתיעה מביצוע עבירות דומות בעתיד, ראיתי להשית עליו עונש מאסר מותנה.

בנסיבות העניין אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. חודש מאסר וזאת על תנאי למשך 36 חודשים מהיום, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירת איומים.
2. של"צ בהיקף 100 שעות בהתאם לתוכנית אשר תוגש על ידי שירות המבחן.
השל"צ יסתיים בתוך 12 חודשים.

מזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ז כסלו תשע"ו, 29 נובמבר 2015, בנוכחות הצדדים.